

Добриятъ характеръ на Жозефа, постоянната му готовность да помага всѣкому, който се е нуждаелъ отъ помощь, привличали къмъ него всичкитѣ добри хора. Той ималъ много приятели, а малко завистници; па и нѣмали за какво да му завиждатъ. Но отъ всички другари най-близъкъ му билъ Антоанъ Жеенъ, кръчмарь въ близкото градче Епиналь.

Като се научилъ за болестъта на Жозефа, Антоанъ помолилъ градския лѣкарь да отива при болния, всѣки день той самъ или чрѣзъ нѣкого доставялъ лѣкарства на другаря си. Слѣдъ двѣ недѣли на Жозефа станало по-добрѣ. Веднажъ, когато се билъ съвсѣмъ поправилъ, Антоанъ се рѣшилъ да го разпита за русалката, за която въ селото се толкова много говорѣло.

— Жозефъ, кажи ми като на другарь, отъ какво се разболѣ? Нима е истина, че ти си харесалъ една русалка, както се бѣбри изъ селото? — Може ли това да бжде?

— А ти какъ мислишъ, друже, сжществуватъ ли русалки?

Антоанъ почервенѣлъ отъ срамъ.

— Разбира се, нѣма! но да не би да ти се е прѣсторило, че виждашъ русалка...

— Слушай, Антоане, азъ ще ти разкажа за моята русалка, но съ условие — да не издавашъ тайната ми.

И Жозефъ му обяснилъ какъ сполучилъ да развѣди пѣстърви въ Мозелетъ.

— Цѣла година, — казалъ той най-сетнѣ, — азъ чакахъ моята русалчица и когато най-послѣ я видѣхъ — разболѣхъ се отъ радость. Ти, като другарь,